

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2023/662**z dnia 20 stycznia 2023 r.****zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 w odniesieniu do metody obliczania zobowiązań z tytułu instrumentów pochodnych**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012⁽¹⁾, w szczególności jej art. 103 ust. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63⁽²⁾ zobowiązania z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne stanowią jeden z elementów obliczeń rocznych składek wpłacanych przez instytucje na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności obliczaną kwartalnie średnią roczną kwotę zobowiązań, o których mowa w ust. 1 tego artykułu, z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne, ustala się zgodnie z art. 429, 429a i 429b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽³⁾.
- (2) Przed wejściem w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876⁽⁴⁾ art. 429, 429a i 429b rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zobowiązywały instytucje do obliczania wartości ekspozycji z tytułu swoich instrumentów pochodnych z zastosowaniem metody wyceny według wartości rynkowej – metody bieżącej ekspozycji („CEM”) – na mocy odniesienia do art. 274 tego rozporządzenia dotyczącego obliczania ekspozycji z tytułu wskaźnika dźwigni.
- (3) Rozporządzeniem (UE) 2019/876 zmieniono rozporządzenie (UE) nr 575/2013. W szczególności art. 429, 429a i 429b zastąpiono nowymi art. 429–429 g. Zmiany te obejmowały między innymi wprowadzenie w art. 429c rozporządzenia (UE) nr 575/2013 obowiązku obliczania przez instytucje wartości ekspozycji z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne zgodnie z metodą wyceny według wartości rynkowej zwaną metodą standardową dotyczącą ryzyka kredytowego kontrahenta (SA-CCR), która zastąpiła metodę bieżącej ekspozycji (CEM) ze skutkiem dla okresów pobierania składek *ex ante* począwszy od 2023 r.
- (4) Metoda standardowa dotycząca ryzyka kredytowego kontrahenta nie może być stosowana do wyceny zobowiązań z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne w przypadku, gdy taka wycena ma być dokonana do celów rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63. Zastosowanie tej metody prowadziłoby do nieścisłości w obliczeniach zobowiązań z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne, przy czym ich skutki byłyby różne dla poszczególnych instytucji. Wynika to, po pierwsze, z istnienia zerowego dolnego progu w niektórych stosowanych wzorach, co miałyby różne skutki dla instytucji w zależności od tego, czy stosują one MSSF (Międzynarodowe Standardy Sprawozda-

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek *ex ante* wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 44).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 1).

wczości Finansowej), oraz, po drugie, z trudności technicznych i niepewności w stosowaniu wzorów służących obliczeniu potencjalnej przyszłej ekspozycji. Należy zatem umożliwić instytucjom stosowanie metody bieżącej ekspozycji do wyceny zobowiązań z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne oraz wprowadzić tę metodę, poprzednio określoną w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63.

- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63.
- (6) Organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy zapewnić więcej czasu na przyjęcie decyzji w sprawie składek na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie ze zmienionymi wymogami oraz na powiadomienie instytucji o tych decyzjach. Należy zatem przewidzieć rozwiązanie przejściowe na rok 2023 w postaci przedłużenia terminów dokonania tych powiadomień.
- (7) Ponieważ organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji muszą mieć możliwość jak najszybszego zastosowania zmienionych wymogów w celu obliczenia i pobrania składek za 2023 r., należy przewidzieć wejście w życie niniejszego rozporządzenia następnego dnia po jego opublikowaniu.
- (8) Zgodnie z art. 14 ust. 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 instytucje są zobowiązane do przekazywania organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informacji istotnych dla obliczenia składek do dnia 31 stycznia każdego roku. Należy zapewnić instytucjom dodatkowy miesiąc na przekazanie tych informacji w 2023 r. poprzez wprowadzenie przepisu przejściowego.
- (9) Należy również zapewnić organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji możliwość wydania instytucjom, z odpowiednim wyprzedzeniem w stosunku do terminu ustalonego na 2023 r., instrukcji dotyczących przekazywania tych informacji spójnie z wprowadzonymi zmianami, tak aby uniknąć powstania niepewności prawa co do metody, którą należy stosować w 2023 r. w odniesieniu do wyceny zobowiązań z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne. Aby zapewnić ciągłość metody obliczania w okresach składowych oraz umożliwić organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wydawanie, od dnia 1 października 2022 r., instrukcji dotyczących przekazywania stosownych informacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie z mocą wsteczną od tej daty,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/63 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 dodaje się pkt 30 w brzmieniu:

„30) »zobowiązania z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne« oznaczają indywidualne zobowiązania z tytułu kontraktu na instrumenty pochodne lub, w stosownych przypadkach, zobowiązania z tytułu pakietu kompensowania obejmującego kontrakty na instrumenty pochodne wymienione w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

- 2) art. 5 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do celów niniejszej sekcji obliczaną kwartalnie średnią roczną kwotę zobowiązań, o których mowa w ust. 1, z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w tym pozycji pozabilansowych, ustala się zgodnie z art. 5a–5e niniejszego rozporządzenia.

Wartość przypisana zobowiązaniom z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne nie może być jednak mniejsza niż 75 % wartości tych samych zobowiązań wynikającej ze stosowania przepisów dotyczących rachunkowości mających zastosowanie do danej instytucji do celów sprawozdawczości finansowej.

Jeżeli w ramach krajowych standardów rachunkowości mających zastosowanie do instytucji brak jest księgowej miary ekspozycji dla niektórych instrumentów pochodnych, ponieważ te instrumenty pochodne stanowią pozycje pozabilansowe, instytucja zgłasza organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji sumę wartości godziwych tych instrumentów pochodnych, jeżeli suma ta ma wartość ujemną, jako koszt odtworzenia oraz dodaje te instrumenty pochodne do swoich wartości księgowych pozycji bilansowych.”;

3) dodaje się art. 5a–5e w brzmieniu:

„Artykuł 5a

Wartość ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych

1. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w tym stanowiących pozycje pozabilansowe, zgodnie z metodą wyceny według wartości rynkowej określonej w art. 5b.

Przy określaniu wartości ekspozycji instytucje mogą uwzględnić skutki umów nowacji i innych umów o kompensowaniu zobowiązań zgodnie z art. 5d. Kompensowanie międzyproduktowe nie ma zastosowania. Instytucje mogą jednak dokonywać kompensacji w ramach dowolnej pojedynczej kategorii produktu, o której mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jeżeli są związane umową o kompensowaniu międzyproduktowym.

2. Jeżeli w wyniku wniesienia zabezpieczenia związanego z kontraktami na instrumenty pochodne zmniejsza się kwota zobowiązań w ramach mających zastosowanie standardów rachunkowości, instytucje dokonują odwrócenia tego zmniejszenia.

3. Do celów ust. 1 instytucje mogą odliczyć zmienny depozyt zabezpieczający wniesiony w środkach pieniężnych na rzecz kontrahenta od części bieżącego kosztu odtworzenia wartości ekspozycji, jeżeli w ramach mających zastosowanie standardów rachunkowości nie uznano już zmiennego depozytu zabezpieczającego jako zmniejszenia wartości ekspozycji oraz jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) w przypadku transakcji, których nie rozlicza się za pośrednictwem kwalifikującego się kontrahenta centralnego zdefiniowanego w art. 4 ust. 1 pkt 88 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, nie wydziela się środków pieniężnych przekazanych kontrahentowi będącemu odbiorcą;
- b) zmienny depozyt zabezpieczający oblicza się i wymienia codziennie na podstawie wyceny pozycji w instrumentach pochodnych według wartości rynkowej;
- c) zmienny depozyt zabezpieczający wniesiony w środkach pieniężnych jest wyrażony w tej samej walucie co waluta rozliczenia kontraktu na instrument pochodny;
- d) wymieniony zmienny depozyt zabezpieczający stanowi pełną kwotę, która byłaby konieczna do pełnego zamknięcia ekspozycji z tytułu instrumentu pochodnego według wartości rynkowej, z zastrzeżeniem progu i minimalnych kwot transferu mających zastosowanie do instytucji;
- e) kontrakt na instrument pochodny i zmienny depozyt zabezpieczający między instytucją a kontrahentem tego kontraktu objęte są jedną umową o kompensowaniu zobowiązań, którą instytucja może traktować jako ograniczającą ryzyko zgodnie z art. 5d.

Do celów akapitu pierwszego lit. c), jeżeli kontrakt na instrument pochodny podlega kwalifikującej się umowie ramowej o kompensowaniu zobowiązań, waluta rozliczenia oznacza dowolną walutę rozliczenia określoną w kontrakcie na instrument pochodny lub obowiązującej kwalifikującej się umowie ramowej o kompensowaniu zobowiązań.

Jeżeli w ramach mających zastosowanie standardów rachunkowości instytucja uznaje zmienny depozyt zabezpieczający otrzymany w środkach pieniężnych od kontrahenta za należne zobowiązanie, może ona wykluczyć to zobowiązanie z miary ekspozycji, jeżeli spełnione są warunki określone w akapicie pierwszym lit. a)–e).

4. Do celów ust. 3 zastosowanie mają następujące warunki:

- a) odliczenie wniesionego zmiennego depozytu zabezpieczającego ogranicza się do części ujemnego bieżącego kosztu odtworzenia wartości ekspozycji;
- b) instytucja nie korzysta ze zmiennego depozytu zabezpieczającego wniesionego w środkach pieniężnych w celu zmniejszenia kwoty potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej, w tym do celów art. 5e ust. 1 lit. b) pkt (ii).

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 instytucje mogą stosować uproszczoną metodę ekspozycji określoną w art. 5c do określenia wartości ekspozycji z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w pkt 1 i 2 załącznika II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pod warunkiem że wielkość prowadzonej przez nie działalności bilansowej i pozabilansowej dotyczącej instrumentów pochodnych spełnia warunki określone w art. 273a ust. 2 tego rozporządzenia.

Instytucje, które stosują tę uproszczoną metodę ekspozycji, nie zmniejszają miary ekspozycji o kwotę zmiennego depozytu zabezpieczającego otrzymanego w środkach pieniężnych.

Artykuł 5b

Metoda wyceny według wartości rynkowej

1. Bieżący koszt odtworzenia zobowiązań z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne na poziomie pakietu kompensowania stanowi wartość bezwzględna wartości rynkowej netto tych kontraktów w ramach kompensowania, przed odliczeniem jakiegokolwiek posiadanego lub wniesionego zabezpieczenia, jeżeli dodatnie i ujemne wartości rynkowe są kompensowane przy obliczaniu wartości rynkowej netto. W tym celu instytucje traktują poszczególne transakcje na instrumentach pochodnych jako odrębny pakiet kompensowania.
2. W celu określenia potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej instytucje mnożą, stosownie do przypadku, kwoty referencyjne lub wartości bazowe przez wartości procentowe określone w tabeli 1, postępując zgodnie z następującymi zasadami:
 - a) kontrakty na instrumenty pochodne, które nie należą do żadnej z pięciu kategorii określonych w tabeli 1, traktuje się jako kontrakty dotyczące towarów innych niż metale szlachetne;
 - b) w przypadku kontraktów na instrumenty pochodne z wielokrotną wymianą kwoty głównej wartości procentowe mnoży się przez liczbę płatności pozostałych do realizacji zgodnie z kontraktem;
 - c) w przypadku kontraktów na instrumenty pochodne, które są tak skonstruowane, aby rozliczyć należność z tytułu ekspozycji po określonych terminach płatności, oraz których warunki zostają przeformułowane w taki sposób, że wartość rynkowa kontraktu na instrument pochodny jest w tych określonych terminach równa zeru, rezydualny termin zapadalności jest równy okresowi pozostającemu do najbliższego terminu przeformułowania warunków kontraktu; w przypadku kontraktów na stopę procentową, które spełniają powyższe kryteria i których rezydualny termin zapadalności wynosi więcej niż jeden rok, wartość procentowa nie może być mniejsza niż 0,5 %.

Tabela 1

Rezydualny termin zapadalności	Kontrakty na stopę procentową	Kontrakty walutowe i kontrakty na złoto	Kontrakty dotyczące instrumentów kapitałowych	Kontrakty dotyczące metali szlachetnych innych niż złoto	Kontrakty dotyczące towarów innych niż metale szlachetne
1 rok lub mniej	0 %	1 %	6 %	7 %	10 %
Więcej niż 1 rok, ale nie więcej niż 5 lat	0,5 %	5 %	8 %	7 %	12 %
Więcej niż 5 lat	1,5 %	7,5 %	10 %	8 %	15 %

3. Wartość ekspozycji jest sumą bieżącego kosztu odtworzenia i potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej.

Artykuł 5c

Uproszczona metoda ekspozycji

1. W ramach uproszczonej metody ekspozycji instytucje określają wartość ekspozycji w drodze pomnożenia kwoty referencyjnej każdego instrumentu przez wartości procentowe określone w tabeli 2.

Tabela 2

Pierwotny termin zapadalności	Kontrakty na stopę procentową	Kontrakty walutowe i kontrakty na złoto
1 rok lub mniej	0,5 %	2 %
Więcej niż 1 rok, ale nie więcej niż 2 lata	1 %	5 %
Dodatkowo za każdy kolejny rok	1 %	3 %

2. Instytucje mogą, przy obliczaniu wartości ekspozycji z tytułu kontraktów na stopę procentową, zastosować pierwotny albo rezydualny termin zapadalności.

Artykuł 5d

Uznawanie kompensowania umownego za ograniczające ryzyko

Instytucje mogą traktować jako ograniczające ryzyko zgodnie z art. 5e wyłącznie następujące rodzaje umów o kompensowaniu zobowiązań, jeżeli dana umowa o kompensowaniu zobowiązań została uznana przez właściwe organy zgodnie z art. 296 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz jeżeli instytucja spełnia wymogi określone w art. 297 tego rozporządzenia:

- a) dwustronne umowy nowacji zawarte między instytucją a jej kontrahentem, zgodnie z którymi wzajemne należności i zobowiązania stron zostają automatycznie połączone w taki sposób, że każdorazowo przy dokonywaniu nowacji określona zostaje pojedyncza kwota netto, w związku z czym powstaje nowa, pojedyncza umowa, która jest wiążąca dla stron i która zastępuje wszystkie poprzednie umowy i wszystkie zobowiązania między stronami na mocy tych umów;
- b) inne umowy dwustronne zawarte między instytucją a jej kontrahentem.

Artykuł 5e

Skutki uznawania kompensowania za ograniczające ryzyko

1. Instytucje traktują umowy o kompensowaniu zobowiązań w następujący sposób:

- a) w przypadku umów nowacji instytucje mogą ważyć pojedyncze kwoty netto określone w tych umowach zamiast odpowiednich kwot brutto.

W zastosowaniu art. 5b instytucje mogą uwzględnić umowę nowacji przy ustalaniu:

- bieżącego kosztu odtworzenia, o którym mowa w art. 5b ust. 1;
- referencyjnych kwot głównych lub wartości bazowych, o których mowa w art. 5b ust. 2.

Stosując uproszczoną metodę ekspozycji, przy określaniu kwoty referencyjnej, o której mowa w art. 5c ust. 1, instytucje mogą uwzględnić umowę nowacji do celów obliczenia referencyjnej kwoty głównej. W takich przypadkach instytucje stosują wartości procentowe określone w tabeli 2;

b) w przypadku innych umów o kompensowaniu zobowiązań instytucje stosują art. 5b w następujący sposób:

- (i) bieżący koszt odtworzenia, o którym mowa w art. 5b ust. 1, w przypadku kontraktów objętych umową o kompensowaniu zobowiązań określa się przez uwzględnienie faktycznego, hipotetycznego kosztu odtworzenia netto wynikającego z umowy; w przypadku gdy kompensowanie prowadzi do powstania należności netto dla instytucji obliczającej koszt odtworzenia netto, bieżący koszt odtworzenia ustala się jako »0«;
- (ii) wartość potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej, o której mowa w art. 5b ust. 2, z tytułu wszystkich kontraktów objętych umową o kompensowaniu zobowiązań obniża się według następującego wzoru:

$$PCE_{\text{red}} = 0,4 \cdot PCE_{\text{gross}} + 0,6 \cdot NGR \cdot PCE_{\text{gross}},$$

gdzie:

PCE_{red} = obniżona wartość potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej z tytułu wszystkich kontraktów z danym kontrahentem objętych prawnie obowiązującą dwustronną umową o kompensowaniu zobowiązań;

PCE_{gross} = suma wartości potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej z tytułu wszystkich kontraktów z danym kontrahentem objętych prawnie obowiązującą dwustronną umową o kompensowaniu zobowiązań i obliczanych jako iloczyn referencyjnych kwot głównych i wartości procentowych określonych w tabeli 1;

NGR = wskaźnik netto/brutto obliczany jako iloraz kosztu odtworzenia netto dla wszystkich kontraktów objętych prawnie obowiązującą dwustronną umową o kompensowaniu zobowiązań z danym kontrahentem (licznik) oraz kosztu odtworzenia brutto dla wszystkich kontraktów objętych prawnie obowiązującą dwustronną umową o kompensowaniu zobowiązań z tym kontrahentem (mianownik).

2. Przy obliczaniu potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej zgodnie ze wzorem określonym w ust. 1 lit. b) pkt (ii) instytucje mogą traktować doskonale dopasowane kontrakty na instrumenty pochodne objęte umową o kompensowaniu zobowiązań tak, jakby kontrakty te stanowiły pojedynczy kontrakt z referencyjną kwotą główną stanowiącą równowartość wpływów netto.

Stosując art. 5c ust. 1, instytucje mogą traktować doskonale dopasowane kontrakty na instrumenty pochodne objęte umową o kompensowaniu zobowiązań tak, jakby kontrakty te stanowiły pojedynczy kontrakt z referencyjną kwotą główną stanowiącą równowartość wpływów netto, przy czym referencyjne kwoty główne mnoży się przez wartości procentowe określone w art. 5c tabela 2.

Do celów niniejszego ustępu doskonale dopasowane kontrakty na instrumenty pochodne oznaczają kontrakty walutowe typu forward lub podobne umowy, w których referencyjna kwota główna stanowi równowartość przepływów pieniężnych, o ile te przepływy pieniężne są wymagalne w tej samej dacie waluty i są w całości w tej samej walucie.

3. W przypadku wszystkich innych kontraktów na instrumenty pochodne objętych umową o kompensowaniu zobowiązań instytucje mogą obniżyć mające zastosowanie wartości procentowe jak wskazano w tabeli 3.

Tabela 3

Pierwotny termin zapadalności	Kontrakty na stopę procentową	Kontrakty walutowe
1 rok lub mniej	0,35 %	1,50 %
Więcej niż 1 rok, ale nie więcej niż 2 lata	0,75 %	3,75 %
Dodatkowo za każdy kolejny rok	0,75 %	2,25 %

4. W przypadku kontraktów na stopę procentową instytucje mogą wybrać pierwotny lub rezydualny termin zapadalności.”;

4) w art. 20 dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. W drodze odstępstwa od art. 13 ust. 1 w okresie składkowym 2023 organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadamiają każdą instytucję, o której mowa w art. 2, o swojej decyzji określającej roczną składkę należną od danej instytucji do dnia 31 maja 2023 r.

7. W drodze odstępstwa od art. 14 ust. 4 i w odniesieniu do informacji, które mają być przekazane organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w 2023 r., informacje, o których mowa w tym ustępie, są przekazywane najpóźniej do dnia 28 lutego 2023 r.”.

Artykuł 2

Wejście w życie i rozpoczęcie stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2022 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 stycznia 2023 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN
